

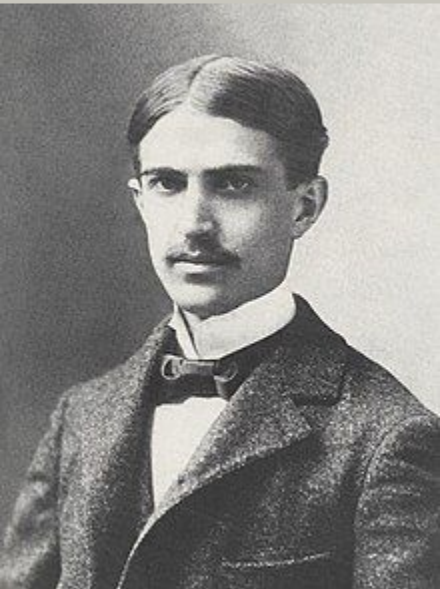
Τα 4 αγαπημένα μου ποιήματα
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ 2023
ΠΓΗ_Γ2_Νικόλας Αργυριάδης

Τα αγαπημένα μου ποιήματα

- Στην έρημο – Stephen Crane
- Να μάθεις να φεύγεις- Μενέλαος Λουντέμης
  - Ο μοναχικός- Φρίντριχ Νίτσε
  - Ο Καιόμενος – Τάκης Σινόπουλος

Στην έρημο-Stephen Crane

“Στην έρημο

*Είδα ένα πλάσμα γυμνό, τερατώδες,
Που, σκυφτό κατάχαμα,
Κρατούσε στα χέρια την καρδιά του,
Και την έτρωγε.*

Ρώτησα: «Είναι νόστιμη, φίλε;»

«Είναι πικρή · πικρή» αποκρίθηκε·

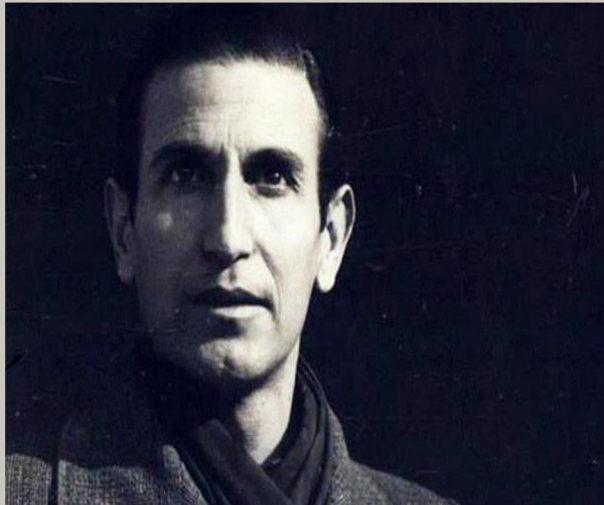
«Αλλά μ’αρέσει

Επειδή είναι πικρή,

Κι επειδή είναι η καρδιά μου.”

Να μάθεις να φεύγεις- Μενέλαος Λουντέμης

ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙΣ

Από την ασφάλεια τρίτων αγαλών
Από γραφεία που σε στοιχειώνουν
Από την ανάμνηση μιας κλέψικης ευτυχίας
Να φεύγεις - αδύρμβα, ουσιγλά, χωρίς κραγιόν, μακρόσυρτους απαγορευτικούς
Να μην παίρνεις τίποτα μαζί, ούτε ενθύμια, ούτε ζακέτες για το δρόμο
Να τρέξεις μακριά από δήθεν καταφύγια κι ως έχει έβρι και γαλάδι
Να μάθεις να κοιτάς βαθιά στα μάτια όσων ίσως αντίο κι όχι κάτω ή το άπτερο
Να εννοείς τις λέξεις σου, μην τις εξευτελίζεις, σε παρακαλώ
Να μάθεις να κοιτάς την κλεψύδρα, να βλέπεις πως ο χρόνος σου τελειώνει
Όχι αγκαλιές, γράμματα, αφηρώσεις, κάποτε θα δαναωνοινηθούμε αγάπη μου
(Όλα τα βράδια και τα τραγούδια δεν θα είναι ποτέ δικά σου - αποδόξου το)
Να σταματήσεις να αγαπάς τον Μέλλοντα, όταν αυτό που έχεις είναι μόνο ο Ενεστώτας
Να φεύγεις από εκεί που δεν ξέρεις γιατί βρέθηκες - από 'κει που δεν ξέρουν γιατί σε κρατούν
Να απομακρύνεις τραγούδια που αγαπάς, μέτρα που περπάτησες
Δεν έχεις τόση περιτρώμενη φαντασία όσο νομίζεις
Μπορείς να φτιάξεις ιστορίες αλόκαινούριες, με ουρανό κι αλάτι
Να θυμίζουν λίγο φένημπερα, πολύ κολοκάκι κι εκείνη την απέραντη Άνοιξη
Να φεύγεις από εκεί που δε σου δίνουν αυτό που χρειάζεσαι
Από το δυσασφάλιστο, το μέτριο και το λίγο
Να απαιτείς αυτό που δίνεις να το παίρνεις πίσω - δεν τους το χρωστάς
Να μάθεις να οθρεύεις την αγάπη σου, το χρόνο σου και την καρδιά σου
Μην πιστεύεις αυτό που λένε - η αγάπη δεν είναι ανεξάντηλη, τελειώνει
Η καρδιά χαλάει, θα τη χτυπάς για μέρα και δεν θα δουλεύει
Να μην συλλογίζεσαι όσους δεν σου έπλησαν τα πόδια σου με δάκρυα μετανοίας
Να καταλάβεις πως οι καλύτερες ευκαιρίες είναι για τους δειλούς, οι τριπές για τους γελοίους
Μην τρέμεις την αναστοχία λέξεων-εννοιών, να αναμάζεις αγάπη την αγάπη την καρδιά
καρδιά
Να μαλώνεις τον εαυτό σου κομμάτι φορά που κάβεται και κλαψουρίζει σαν μαϊρά
κι ενώ κάβεται και του δίνεις ελπιφύλαξη μη και σου στεναχωρηθεί το βυζαντινό
Να μάθεις να φεύγεις για αγάπες που θυμίζουν Κοζιμηλιάνα, δη συμβάσεις ορισμένου χρόνου
Και, Να μάθεις να φεύγεις, Από εκεί που ποτέ πραγματικά δεν υπήρξες
Να φεύγεις κι ως μοιάζει να σου ξεριζώνουν το παιδί από τη μήτρα
Να φεύγεις από όσα νόμισες γι' αληθινά, μήπως φτιάξες κάποτε σ' αυτό.

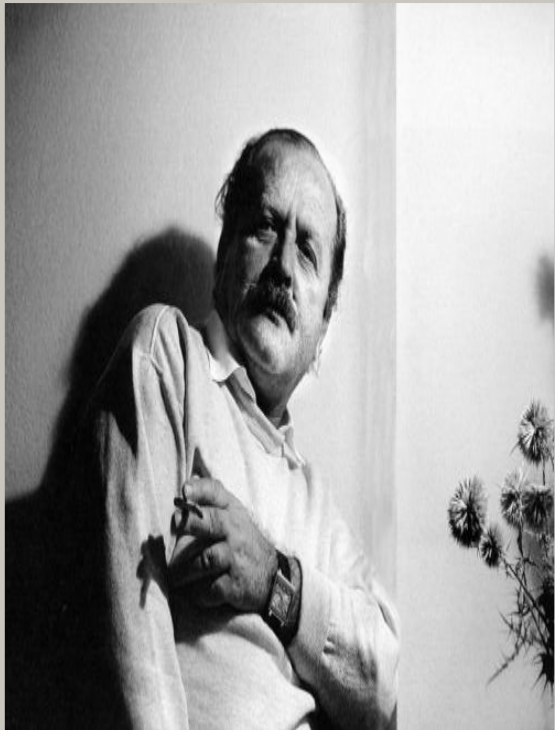
Ο Μοναχικός – Φρίντριχ Νίτσε

*“Σιχαίνομαι ν’ ακολουθώ, σιχαίνομαι και να καθοδηγώ.
Να υπακούω; Όχι! Και να κυβερνώ; Ούτε και τούτο!
Όποιος δεν φοβάται τον εαυτό του, φόβο δεν προκαλεί.
Και μόνον όποιος φόβο προκαλεί, μπορεί να οδηγήσει άλλους.
Σιχαίνομαι ακόμα και να καθοδηγώ τον εαυτό μου!
Μ’ αρέσει, όπως στα ζώα του δάσους και της θάλασσας,
να χάνομαι για λίγο.
Να κάθομαι ανακούρκουδα σε μια ερημιά και να στοχάζομαι,
να ξαναφέρνω πάλι πίσω τον εαυτό μου από μακριά,
πλανεύοντάς τον για να γυρίσει ξανά σ’ εμένα.”*

Ο Καιόμενος – Τάκης Νόπουλος

“ Κοιπάχτε μπήκε στη φωτιά! είπε ένας απ’ το πλήθος.
Γυρίσαμε τα μάτια γρήγορα. Ήταν
στ’ αλήθεια αυτός που απόστρεψε το πρόσωπο όταν του
μιλήσαμε. Και τώρα καίγεται. Μα δε φωνάζει βοήθεια.

Διστάζω. Λέω να πάω εκεί. Να τον αγγίξω με το χέρι μου.
Είμαι από τη φύση μου φτιαγμένος να παραξενεύομαι.

Ποιος είναι τούτος που αναλίσκεται περήφανος;
Το σώμα του το ανθρώπινο δεν τον πονά;

Η χώρα εδώ είναι σκοτεινή. Και δύσκολη. Φοβάμαι.
Ξένη φωτιά μην την ανακατεύεις μου είπαν.

Όμως εκείνος καίγονταν μονάχος. Καταμόναχος.
Κι όσο αφανίζονταν τόσο άστραφτε το πρόσωπο.
Γινόταν ήλιος.

Στην εποχή μας όπως και σε περασμένες εποχές
άλλοι είναι μέσα στη φωτιά κι άλλοι χειροκροτούν.

Ο Ποιητής μοιράζεται στα δυο.”

thanks
FOR WATCHING